

[Undervisningsministeren]

og han ville gerne være med til at rette det af. Han var også ked af, at dagpengeberegningerne ikke var med, og nævnte sågar ikke blot Gedved, men også Frederiksberg som noget, der bedrøvede ham. Jeg vil gerne sige til hr. Steffensen, at det hele bedrøver mig, men vi skal jo gøre noget, og det skal oven i købet gå hurtigt. Det er mine sidste ord her i dag, og det er også et svar til hr. Ole Vig Jensen. Når han siger, at nu skal vi tage os rigtig god tid til dette, vil jeg sige: det bliver i hvert fald ikke mig, der sinker det. Jeg vil komme med svar på de spørgsmål, der stilles, så hurtigt som overhovedet gørligt. Jeg mener, vi trænger til en afklaring, også for seminariernes skyld, og det skulle gerne være inden udgangen af november måned.

Dorte Bennedsen (S):

Fru Eva Møller havde en kommentar til mine bemærkninger om linjefagene og deres forløb over 2 år. Hun sagde, at det kunne glimrende lade sig gøre, for det kunne gøres med skiftende partnere. Jeg er glad for, at fru Eva Møller føjede til, at hun ikke ville tage stilling til den pædagogiske side af denne sag. Der er vist kun én stilling at tage til det, nemlig at det pædagogisk ville være en overordentlig ejendommelig fornemmelse, at unge mennesker skulle undervises gennem 2 år med skiftende mennesker på holdet, med helt forskellige forudsætninger. Det kan næppe nogen i fuldt alvor mene.

Hr. Holger K. Nielsen sagde, at enhver stud.scient.pol. ved, at prognoser ikke er den skinbarlige sandhed. Nu må man sige om det, undervisningsministeriet har lagt frem, at det er ikke nogen prognose, men en konstatering af, at vi får 125.000 færre børn i 1990, og at der med uændret arbejdstid og uændret forhold mellem lærere og elever vil skulle bruges væsentligt færre lærere end i dag. Og så vil jeg godt føje til, at skulle vi få nedsat arbejdstid, og skulle vi få andre ændringer, er vi jo i den lykkelige situation, at vi ved det i god tid, inden behovet for lærere opstår, og dette er jo en af de uddannelser, hvor vi meget hurtigt kan skrue op for bluset.

Nu vil vi efter ministerens forslag stå med to- og tresporseminarier, og det er seminarier, der har været vant til at have 4, 5, 6 og 7 hold. Vi vil med ½ års varsel kunne øge an-

tallet af holdene og derved få øget antallet af uddannede lærere på ganske få år.

Ministeren konkluderede, at socialdemokratiet alt i alt støtter, at noget må ske. Ja, det turde vist fremgå af min tale og af, hvad jeg i øvrigt tidligere har sagt.

Ministeren sagde, at Nørre Nisum og Rarum ikke var gået ram forbi, hvis den forrige regering havde fået lov til at komme med sit udspil. Da ministeren deltog i den pågældende konference, turde det være overflødigt at gøre ham opmærksom på, at det, der blev lagt frem dér, var nogle kendsgerninger, nogle tal, nogle oplysninger som begrundelse for, at der burde en reduktion til, og jeg havde så bedt direktoratet om at komme med et udspil og et løsningsforslag. Jeg har ikke personligt taget direkte stilling til dette udspil, men jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg synes, det var logisk og sammenhængende, og det er korrekt, at både Nørre Nisum og Rarum var med. Der var nemlig taget de jyske seminarier, der havde HF-afdeling, og det var sket efter udtrykkeligt ønske, som jeg nævnedes det før, fra folketingets uddannelsesudvalg.

Men når ministeren så siger, at han ikke kan se, at det er en skævdeling, fordi det kun er 2 seminarier ud af 11, må jeg sige: nej, det er 12 ud af 25 hold, der placeres i Københavnsområdet, og derved bliver delingen meget skæv.

Det er korrekt, at Emdrupborg tidligere har været overvejet flyttet, men i parentes bemærket var det en opretholdelse af et selvstændigt seminarium, og fremfor alt var det noget, der foregik efter diskussion og samtale med seminariet selv, det var ikke et diktat, der kom fra oven.

Hvad angår bemærkningerne omkring læreruddannelsen og dens ændringer, har vi hidtil haft et ønske om en bred enheds-læreruddannelse. Det synes jeg er en god idé, men jeg vil gerne sige, at hvis man skal ændre i denne uddannelse, skal det dog vel ikke ske ud fra et eller andet ønske om at opretholde 30 seminarier rundt omkring i landet, så bør det vel ske ud fra nogle principielle pædagogiske overvejelser om, hvordan vores folkeskole er bedst tjent med at vores læreruddannelse ser ud.

Jeg vil også godt pege på, at den løsning, ministeren er kommet med her, fører til én ting, som jeg næppe kan forestille mig at mi-